

TŘÍDNICE 4. B

Michaela Fišarová

Pavel: Kapela

Ilustrovala Markéta Laštuvková

Albatros

Pavel: Kapela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela Fišarová

Pavel: Kapela – e-kniha

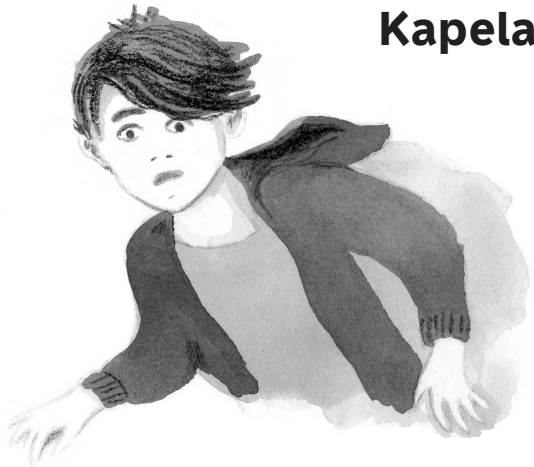
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Albatros

Pavel
Kapela

Třídnice 4. B

Pavel
Kapela

Napsala Michaela Fišarová
Ilustrovala Markéta Laštuvková

Albatros

Jiřkovi

© Albatros, 2019

© Michaela Fiřarová, 2019

Illustrations © Markéta Lařtůvková, 2019

ISBN tiřtěné verze 978-80-00-05507-7

ISBN e-knihy 978-80-00-05537-4 (1. zveřejnění, 2019)

Pavel

Jmenuju se Pavel. Je mi jedenáct. Šel jsem o rok pozdějš, protože jsem hyperaktivní.

„Hyperaktivní na blbiny,“ říká máma. „Když potřebuju s něčím pomoci, tak to se nepřetrhneš!“

Taky mám poruchu pozornosti.

„To je zajímavý, že když hraješ na počítači, tak pozornost udržíš úplně v pohodě několik hodin!“ říká táta. „A ve škole s tím máš problém. Můžeš mi to laskavě vysvětlit?“

Nemůžu. Nevím, proč to tak je.

Zdá se mi, že je velká škoda, že se celá škola nedá dělat jen na počítači! To nemůžou už konečně vymyslet místo vyučování nějaký počítačový hry? Pak by se třeba do školy nemuselo vůbec chodit, každýho by to bavilo, učilo by se jen takhle doma na počítači a všem by to stačilo!

Mně by to stačilo teda určitě!

A pozornost by udržel úplně každý kluk!

Včera jsem o tom svým nápadu vyprávěl Aničce a tý to připadalo hodně dobrý.

„Prosím tě, nepleť jí hlavu hloupostma! Ještě se pak do první třídy nebude těšit!“ volala máma z kuchyně, když mě zaslechla.

Anička je moje ségra, je jí pět a už teď se nemůže dočkat, až půjde do školy. Pořád dokola si na ni hraje.

Pochopí tohle někdo? Hráť si na školu? Hnus!

No, každopádně já do školy bohužel chodím, protože ty počítače na doma místo sezení v lavici ještě nejsou. Musím to všechno vymyslet jednou až já.

Chodím do třídy 4. B.

Máme paní učitelku Marušku, která celkem ujde, a pak je tam taky asistentka, který říkáme TETA. A ta je děsná! Je u nás ve třídě kvůli Románkovi, protože je autista. Jenže ona se často nestará jenom o Románka, což si myslím, že by měla, ale stará se i o nás. A to je příšerný! Furt mi něco říká, zlobí se, když něco nemám a často mě dost nespravedlivě obviňuje kvůli všemu.

Takže se nedivte, že bych školu dělal daleko radši z domova na počítači! A bez TETY!

TETA říkáme asistentce proto, že je to teta Jany. Jana chodí k nám do třídy a na rozdíl od její tety docela ujde. Teda, nejdřív byla pěkně blbá, ale teď už tolik ne.

Jediný, co je na TETĚ dobrý, je to, že Janu zachránila ze zatopenýho sklepa. Byla tam spousta vody až ke stropu a Jana se tam málem utopila. Ale TETA rozbila okýnko a pro Janu skočila a vytáhla ji ven. Teď je v nemocnici. Až se z ní vrátí, zahrajeme jí písničku. Teda, ne že by se mi chtělo hrát zrovna TETĚ nějakou písničku, ale jsem šéf kapely a to je dobrý. A kdyby nebylo TETY v nemocnici, možná by ani žádná kapela nevznikla.

Jo, a jmenujeme se BLOODY Z BOUDY. Ta naše kapela, myslím. A já jsem šéf BLOODY Z BOUDY, což je fakt hodně dobrý!

Anička

„Džus, bus, autobus, džus, bus, autobus...“

„Bud' ticho!“

„Džus, bus, autobus, džus, bus, autobus...“

„Bud' zticha ti říkám!“

„Džus, bus autobus, džus, bus, autobus, bus, džus, au...“

Au! Mamí, mamí, bééé! Mamí!“

Strčil jsem do ní, až odletěla na postel.

„Pavle, pojď sem! Okamžitě!“

Pomalů jsem se odšoural do kuchyně za mámou.

„Co jsi Anče zase udělal?“

„Nic!“

„Ne, ne! Strčil do mě!“

„Pořád mě otravovala a nepřestala!“

„Co jsi mu, Aničko, udělala?“

„Nic! Béé. Mamí!“

„Přestaňte oba! Už toho mám dost!“

„Já nic nedělám!“

„Jo, jo, strkáš mě. Béé.“

„Dost! Dneska se, Pavle, počítače ani nedotkneš!“

„He, he, he, he...“

„A ty, Ančo, dneska žádná televize!“

„Béé...“

Anička je děsná! Nevím, jestli může mít někdo horší ségru. A ještě ke všemu jí mít ve svém pokoji!

Kája se má! Ten má u táty pokoj jen a jen pro sebe! Může si klidně od svojí ségry odpočinout. Já si neodpočinu vůbec nikdy. Nikdy!

Maminka si všimla, jak se oblíkám.

„Kam jdeš?“

„Ven. Máme na hřišti zkoušku kapely.“

„Vy máte kapelu?“

„Jo.“

„A s kým?“

„S klukama ze třídy. Jsem šéf celý kapely.“

„A holky jsou v tý kapele taky?“

„Nějaký jo.“

„Který?“

„Nevim.“

„Já chci jít taky do kapely!“ objevila se v předsíni Anička.

„Mami, co je to kapela?“

„Hrajou tam a zpívají nebo co...“ mamka se na mě zkoumavě podívala. „Co v tý kapele vlastně děláte?“

„Nic!“

„A toho NIC jsi šéfem?“

„Hraju tam a zpíváme.“

„Mami, já s ním chci taky do kapely hrát a zpívat!“

„Nemůžeš ji vzít sebou?“

„NE!“

„Mamí! “ Anča začala zase natahovat.

„Aničko, nebreč zase! Proč ji nemůžeš vzít s sebou?“

„Protože to nejde!“

„Proč to nejde, když jsi šéf celý kapely?“

„Prostě to nejde!“

„Aničko, nebreč, zamícháš mi těsto, chceš?“

„Nechci míchat, chci zpívat!“ bulela ségra.

„Zazpíváme si samy, neplakej, na něj se vykašleme. Stejně je venku zima!“

Máma mě zahlídla, když jsem sundal klíče z háčku.

„Na co potřebuješ klíče od garáže?“

„Mám tam nějaký věci.“

„Pavle, nebudete zkoušet u nás v garáži, že ne?“

„Ne.“

„Ať tě to ani nenapadne! Mohli byste tam tátovi rozbít tu novou bicí soupravu!“

„Nebudem tam zkoušet, jdeme na hřiště!“

„Chci jít taky na hřiště, bée...“

„Tak ahoj!“

„Ahoj a do šesti ať jsi doma!“

Uf!

Buben

V garáži bylo přítmí. Hledal jsem na zdi vypínač. Cvak. Stará zářivka se pomalu rozblíkala. Došel jsem až před tátovy bubny přikryté plachtou. Polknul jsem a přemýšlel.

Když si na chvíli půjčím jeden z bubnů a zase ho vrátím, to nemůže přece nikomu vadit! A hlavně, táta je stejně v Maďarsku, tak se ho na to nemůžu ani zeptat. Kdyby tady byl, určitě by byl rád, že si jeho buben půjčuju, říkal jsem si potichu. *Byl by rád, že jsem jako on!*

Bylo jich tam pět. Odkryl jsem je. Jeden byl úplně nový, čtyři starší. Nový se krásně leskl. Byl největší. Zkusil jsem ho nadzvednout. Dal se sotva unést.

Ten menší by byl lehčí, napadlo mě. *Ale určitě nebude tak dobře hrát! A taky se tolik neleskne.*

Vystrkal jsem ten nový před garáž, zhasnul a zamknul.

Na hřiště to není tak daleko, to hravě zvládnou!

Všichni už na hřišti čekali.

Postavil jsem před svou kapelu ten obří buben na zem. To bylo překvapení!

„Kdes to vzal?“ vytřeštila na mě oči Claudie.

„Táta má taky kapelu, je jeho,“ řekl jsem a zabubnoval. „Budu taky bubeník! Jako on!“

„A on ti to dovolil?“ pohládila Jana buben.

„Tak úplně ne, je na služebce v Maďarsku, ale kdyby tady byl, tak by mi to dovolil.“

„Tak to určitě!“ zasmál se Kája a obrátil se na Claudii. „Nemohl jsem doma najít Kryštofovu harmoniku, ty sis ji vzala?“

„Jo!“ řekla Claudie a ruku si přitiskla na kapsu u kalhot.

Claudie je Kájovo dvojče. „Claudie je ta horší půlka z nás dvou,“ říká Kája. A Kryštof je nový přítel jejich maminky. Kája i Claudie jsou u rodičů ve střídavé péči.

„Tak naval,“ zařval na ni Kája.

„To teda nenaalím, vzala jsem si ji první!“ vřískala Claudie.
„Jenže já to vymysle!! Kdybych o tom nemluvil, ani by sis na ni nevzpomněla!“

„Jo jo, vzpomněla!“

Kája se vrhnul na Claudii a vyrval jí harmoniku z kapsy.

„Blbče, roztrhl jsi mi kalhoty!“

„Nemáš mi krást harmoniku!“

„Není tvoje, ale Kryštofova!“

Kája s Claudii se hádají skoro pořád. Ale když bylo Claudii jednou hodně špatně v lese, kde se ztratili, Kája jí doběhl pro pomoc. Takže Claudie je rozhodně i ta slabší půlka z nich dvou. Claudie by bez něj v lese, jak nám sám říkal, asi vůbec nepřežila.

Jana zatroubila na houkačku, co měla ze svojí starý tříkolky. Ta houkačka jí prý pomohla, když na ni troubila v zatopeným sklepě. Díky tomu troubení ji TETA totiž uslyšela a vytáhla ji ven.

Všichni se toho zvuku lekli. Nebylo to totiž obyčejný troubení. Byl to řev, vřeštění a troubení dohromady. Tak divný hluk nevydává snad nic jiného na světě!

„Budeme něco zkoušet nebo se hádat?“ zeptala se Jana, když dotroubila.

„Budeme se hádat!“ zabubnoval jsem na svůj buben.

„Asi nebudeš hrát na harmoniku,“ řekla Natálie Claudii, která si prohlížela svoji utrženou kapsu u kalhot.

„No a? Ty zas nebudeš zpěvačka!“ zaječela Claudie a šlápla jí na sukni, až se jí utrhl její spodek, když se chtěla otočit.

„Ty jsi pitomá!“ nadechla se Natálie a zvedla ze země kus krajky. Druhý konec jí visel na sukni. „Co s tím mám teď asi tak dělat?“

„Nic,“ zasmál jsem se a škubnul za tu její krajku, až jsem jí utrhl i s kusem sukne. „Na, to si dej do vlasů,“ hodil jsem tu krajku i s kusem sukne po Lukášovi, který se občas chová jako holka, a začal jsem zase bubnovat.

Lukáš tu krajku sebral ze země, ale do vlasů si jí nedal. Obtočil mi ji zezadu kolem krku a já se tak leknul, protože jsem to od něj vůbec nečekal, že jsem kopnul do bubnu, který padl na zem.

Všichni zmlkli.

„Idiote!“ zařval jsem na něj. „Zničil jsi mi buben!“ A pohladil jsem místo, kde byl odřený lak.

„To je dobrý, hlavně, že není prokoplej,“ sehnul se nad bubnem Kája.

Asi jsem si ho přece jen neměl půjčovat, napadlo mě.

„Mě už to neba, jdu už domů,“ řekla Natálie a svlíkla si svou rozervanou sukni, pod kterou měla legíny.

„Nikam nechod,“ poručil jsem jí. „Bude se nacvičovat. Hned teď!“ A zase jsem zabubnoval.

Přece se teď kapela nerozpustí, když už mám kvůli tomu odřený buben!

Musím je za každou cenu zastavit, nebo jsem tátovi zničil buben úplně nadarmo!

Bloudy z boudy

Natálie si sbalila tašku, do který strčila paruku z barevných vlasů, který si vzala s sebou, a odcházela z hřiště.

„Ó bouda, ó bouda, ó bouda,“ zařvala našťvaně a bouchla při odchodu vrátky.

„Budeš zpěvačka,“ zavolal jsem na ni rychle, abych ji zastavil.

Natálie se podívala na Claudii a vyplázla na ni špičku jazyka.

„Tak vidíš, budu zpívat!“ vrátila se na hřiště, zašátrala v tašce a nasadila si zpátky svoje vlasy.

„Musíš to zazpívat přesně takhle, jako jsi to zazpívala teď! Zkus to znovu!“ poručil jsem jí, když přišla až ke mně.

„To nebyl zpěv, to jsem jen řvala,“ řekla.

„Ne, to byl zpěv, to bylo skvělý,“ chválil jsem ji, aby se zase neurazila a znovu neodešla. „Budeme rocková kapela!“ Tam se totiž takhle řve.

Natálie znovu zakřičela: „Ó bouda, ó bouda, ó bouda!“ a prohrábla si rukou svoje barevné vlasy. Zabušil jsem zase na buben.

„Dobrý, ale co dál?“ zeptal se Kája.

„Dál nevím,“ odpověděl jsem a bušil do bubnu pořád dokola.

„Co kdybychom spíš zazpívali: Ó bloudy, ó bloudy, ó bloudy. Jsme z boudy, jsme z boudy, jsme z boudy?“ zeptala se Gábina a zacinkala svou rolničkou.

„To by šlo,“ kývl jsem na Natálii, aby to zkusila zazpívat.

„Vemte si všichni hudební nástroje a zkusíme to,“ poručil jsem ostatním. „Ty si vem tohle,“ hodil jsem po Claudii krabičku od svačiny, co se tam válela na lavičce. „Najdi si klacek a budeš do toho taky bušit. Budeš můj druhý bubeník!“

Nikdo nesmí odejít, opakoval jsem si v duchu.

„Já chci bejt taky bubeník!“ řekl našťavaně Kája.

„No jo, ale seš harmonikář!“ řekl jsem mu a už jsem toho začínal mít teda fakt dost.

„Ty budeš tančit,“ ukázal jsem na Lukáška, který se sbíral, že taky půjde pryč.

„To teda nebudu!“ odsekl a odcházel.

„To teda budeš, nebo řeknu tátovi, až se vrátí z Maďarska, že jsi mu zničil buben!“

Zastavil se a čekal, co bude.

„Ted,“ zařval jsem.

Začali jsme troubit, bušit, cinkat a hrát na svoje nástroje s takovou vervou, že Natáliino řvaní vůbec nebylo slyšet.

Nepředstavoval jsem si, že mít kapelu je až takhle složitý!

„Takhle to nejde,“ řekl jsem jim. „Já nejdřív zabubnuju, pak Jana zatroubí, pak já znovu zabubnuju a přidá se ke mně Claudie a Jana zase zatroubí. Potom bude mít sólo Kája na harmoniku a Lukáš bude tančit a pak všichni tři ztichneme. Natálie začne zpívat a vy potichu budete hrát na ostatní nástroje. Až Natálie dozpívá, tak my s Claudií zase zabubnujeme, Jana zatroubí, pak zabubnuju sám a skončí to. Je to jasný?“

„Ne,“ odpověděli všichni a v tu chvíli jsem se chtěl sebrat a odejít domů sám.

Znovu a znovu jsem jim to vysvětloval a opakoval. Teda, někdy naši paní učitelku Marušku fakt nechápu! Jak se tohle dá vydržet?

Zkusili jsme to pak několikrát po sobě, až jsem konečně řekl: „Je to docela dobrý, ale ta písnička je krátká. Vymysli ještě něco,“ řekl jsem Gábině.

Gábina chvíli přemýšlela a pak řekla: „To takhle nejde!“

„Tak do zítřka,“ poručil jsem jí a ona přikývla.

Sluníčko už začalo zapadat, ale ze hřiště se pořád dokola ozývalo: „Ó bloudy, ó bloudy, ó bloudy. Jsme z boudy, jsme z boudy, jsme z boudy...“

A já bušil do toho svého, teda vlastně tátova, trochu odřené bubnu a byl jsem ten nejšťastnější kluk na hřišti!

Hnědočervená

Dotáhl jsem buben zase do garáže. Kouknul jsem na mobil. Sedm! Ach jo!

Do kolika že jsem to měl být doma? Myslím, že do šesti nebo tak nějak.

Napasoval jsem buben mezi ty čtyři starší menší, co v garáži zůstaly. Otočil jsem ho ke stěně tak, aby nebylo vidět to jeho odřené místo.

Zkusím doma namíchat hnědočervenou barvu a buben trochu přetřít, aby to táta nepoznal, říkal jsem si, když jsem zkoumal ve světle zářivky jeho barvu.

Zdálo se, že buben je opravdu hnědočervený, ale ještě navíc takový krásně lesklý. Jak namíchat spolu s barvami i ten lesk, to mě zatím nenapadlo.

Zhasnul jsem, zamkl a utíkal chodbou nahoru.

Když jsem potichu věšel klíčky od garáže na věšák, v předsíni se objevila mamka. Vůbec nechápu, jak mě může slyšet, když jsem takhle tichej!

„Sedm není šest, to je ti doufám jasný,“ řekla přísně.

„Sedm?“ podrbal jsem se za uchem, jako že tomu vůbec nerozumím.

„Jo, sedm, a nedělej zase, že to nechápeš!“

Ted' už fakt nemělo smysl tvářit se, že vůbec nevím, o co tady jde.

„Trochu jsem se zdržel,“ utrousil jsem.

„To vidím! Když se domluvíme na nějakém čase, chci, Pavle, abys to dodržel!“

„Ok,“ šoural jsem se do pokoje.

Nevím teda, že já bych se na něčem domluvil!

„Ať se to už nestane, nebo ti ten počítač někam zamknu,“ zavolala ještě za mnou.

Jen jsem zamručel.

„Zpíval jsi?“ Anička poskakovala na svojí posteli.

„Ne.“

„A cos tam teda dělal?“

„Hrál.“

„Na co jsi hrál?“

„Na buben.“

Ale hned mi došlo, že tohle jsem neměl říkat.

„Na buben?“ Anička vykulila oči. „Kde jsi vzal buben?“

„Půjčil. Od táty. Ale nikomu to neřekneš, jasný?“

„Ani mámě nemůžu?“

„NE!“

Vytáhnul jsem ze skříňky tempery a na víčko od krabičky vymačkal trochu červený a trochu hnědý. Zamíchal jsem to. Vypadalo to docela dobře, ale vůbec se to nelesklo.

„Na co to máš?“ vyzvídala dál ségra.

Stačilo, že jsem se prokecnul s tím bubnem, víc už jí říct nehodlám.

„Na výtvarku. Mám za úkol namíchat červenohnědou barvu, tak si to zkouším.“

„Máš to hezký,“ strčila Anička do barvy prst.

„Není to ještě ono, musí se to lesknout,“ promíchal jsem znovu barvu.

Anička strčila znovu do barvy prst.

„Chceš můj lesk na rty?“ Celý to zamíchala.

„Tak jo!“ souhlasil jsem nadšeně.

Hrabala ve skříňce a prstem zamatla její dvířka.

„Na,“ podala mi ulepený lesk.

Zkusil jsem ho tam nadrobit, ale rozmazával se mezi prsty.

„To je pěkná blemcačka, to asi není dobřej nápad.“

„Hm,“ řekla Anička, sebrala mi ho z ruky, tím zamatlaným koncem si přetřela pusku a hodila ho zpátky do skříňky.

„Tak chceš můj lak na nehty?“ zadívala se na mě.

„Tak jo,“ souhlasil jsem.

Někdy zase není tak úplně špatný mít mladší ségru!

Jenže Anička lak na nehty ve skříňce nenašla a nenašla ho ani v jednom ze svých šuplíků.

„Ty jo, kde je?“ začala natahovat.

„Neřvi, to je jedno, něco vymyslím,“ řekl jsem jí a snažil se ji uklidnit. „Nápad to byl ale úplně super! Určitě by se to pak lesklo skvěle!“

Nevadí, přetřu to barvou bez lesku, i tak to bude dobrý!

Když lezu do postele, musím být vždycky hodně potichu, abych nevzbudil Anču, která chodí spát dřív. Tentokrát se ale z její postele ozvalo: „Překvápko!“

„Jaký překvápko?“ rozsvítil jsem lampičku.

„Mám pro tebe lak na nehty,“ hodila mi Anička lahvičku na postel.

„Tys ho našla?“

„Nenašla. Je mamky. Ale neboj, nepozná, že jsem si ho vzala. Tenhle už totiž vůbec nepoužívá!“

„Ani, jsi skvělá! Dík.“

„Dobrou!“

„Dobrou.“